

Michael Marks

Voor de Mooiste Gezichten van Zutphen staat deze week een man centraal die voor mij sterk thuishoort in het straatbeeld van onze binnenstad. Met zijn markante voorkomen zag ik hem vaak zitten op het hoekje bij de HEMA met een kop thee. Vandaag tref ik hem daar opnieuw en ben ik blij dat ik z'n verhaal mag vertellen.

Hij begint te vertellen dat hij is geboren op een schip in de omgeving van Eindhoven, een oude tweemaster die omgebouwd werd tot woonboot. Na een aantal jaren is het gezin waarin hij werd geboren, aan land komen wonen wegens gezinsuitbreiding. Zijn jeugd werd getekend door het feit dat zijn ouders heel vaak verhuisden, wat hij terugkijkend als erg onrustig en belastend voor zijn kindertijd ervaarde. Hij vertelt me hoe dat er ook voor zorgde dat hij zelf niet gebonden was aan een plek, en behoefte had aan vernieuwing. Het beïnvloedde hem bij het zoeken naar een manier hoe je het leven aanpakt. ‘ “Met die

zoektocht ben ik eigenlijk pas in Zutphen gestopt. Hier kreeg ik meer de neiging om op één plek te wonen.”

Na zijn dienstdienst kwam hij omstreeks 1980 naar deze stad. In die tijd liep zijn relatie stuk en zag hij het niet meer zitten. Hij vertelt me daarover hoe hij toen rebels werd en zich aansloot bij de punkbeweging. Hij voelde daar een grote maatschappelijke betrokkenheid bij en zette zich in voor een jeugdsoos. Samen met vijf anderen kraakte hij een aantal onbewoonbaar verklaarde woningen. Het waren huizen van de David Evekink Stichting die op de nominatie voor sloop stonden. Mede door hun actie en de aandacht van de media is het gelukt om later alle huizen toch weer bewoonbaar verklaard te krijgen. Met deze mensen vormde hij later het bestuur van de jongerensoos de Barak. In de periode daarna werd hij ernstig ziek en bleek een erfelijke aandoening te hebben. Daardoor raakte hij invalide. Hij vertelt me hoe dat de boodschap van zijn leven veranderde. Hij omschrijft dat als volgt: 'Niets in het leven is casual. En de leer van Darwin verklaart helemaal niets. Ik gebruik de bijbel, hoewel ik ook andere geloven heb onderzocht'. Uit de relatie die hij destijds had, kreeg hij een zoon. Hoewel hij bij zijn moeder woont, zien ze elkaar heel vaak.

Als persoon is hij sterk geïnteresseerd in de oudheid van deze stad. Het verleden is belangrijk omdat het, zoals hij dat verwoordt, "je inprint bepaalt". In zijn geval gaat dat gezien zijn geboorteplek over elementen als water, teer en ijzer. Elementen die ook in Zutphen sterk te vinden zijn. Hij omschrijft deze stad als van oudsher een goede levensplek. Ondanks de fysieke beperkingen die hij heeft, werkt hij nog wel door zich bezig te houden met kunst en oud ijzer. Hij is gefascineerd door recycling. 'Alles vanuit de aarde heeft een waarde', zegt hij. Tot slot vertelt hij me iets over de manier waarop hij zich kleedt. In Duitsland leerde hij de gildes kennen die hun eigen kleding hadden. Gildes van timmermannen, smeden, metselaars en schippers, Die gildes zijn daar nog actief. Hun werkkleding is al honderden jaren niet veranderd, wat hem enorm aansprak. De kleding is goedkoper dan zoals hij zegt, Amerikaanse shit en gaat heel lang mee.

De opvallende man die zichzelf omschrijft als straatmeubilair van Zutphen, mocht beslist niet ontbreken in deze reeks. Het is niemand minder dan Michael Markx!